

[Peter Nielsen.]

luften for kildeskattens vedkommende vel blev klaret noget ved valget, har vi ikke kunnet komme videre. Vi har talt skatte-reform i 15 år og været enige om, at vi skulle have en sådan. Der er vel blevet sluttet forlig gennem disse år, men kun om lapperier; egentligt reformarbejde har vi ikke kunnet få samarbejde om med de borgerlige partier.

Vores lovforslag har som sagt været til behandling i to folketingsår, og modviljen mod dem skyldes vel inderst inde, at det er regeringens, socialdemokratiets, reformplaner og reformideer — som vi selvfølgelig er villige til at forhandle enkeltheder om, når de grundlæggende synspunkter ikke forvanskes — som man ikke har kunnet lide skulle danne grundlaget.

Efter at vore konkrete lovforslag så har foreligget i to år, kommer man pludselig og siger, at nu vil man have det såkaldte kumulative system. Det kunne man jo have sagt for to år siden. Derfor har vi nu mistanke om — selv om en mistanke selvfølgelig altid bliver kedelig — at det måske mere er tænkt som forhalingstaktik, for at man kan udsætte kildeskatten på ubestemt tid. Der ligger vel som sagt også det i det, at man ikke kan lide, at det er socialdemokratiske forslag, der danner basis for en skattereform. Skulle der dannes basis for noget, og skulle noget være i fokus, i centrum, ved en reform eller et lovgivningsarbejde, skulle det jo helst være det radikale venstre, der var det egentlig midtsamlende, det, hvorfra ideerne kom; og den vane er selvfølgelig ikke nem at komme ud af. Der skal vel en form for, hvis jeg må bruge ordet „omskoling“ til, og den kan man selvfølgelig selv foretage, for man vil vel ikke søge bistand hos andre borgerlige partier?

Dette kumulative system... (*Munterhed*) — ja, det hedder sådan, det lyder tosset — altså det opsamlende princip, har selvfølgelig også været i vore tanker, men vi er meget tilbage fra det, først og fremmest fordi det lægger større administrative byrder på arbejdsgiveren. Han skal administrere det opsamlede, idet han ved hver løn-udbetaling skal føre regnskab over, hvad lønmodtageren har tjent i den forløbne del af året, og hvor meget han skal betale i skat heraf; selv om det i begyndelsen af året

måske er ved helt andre arbejdsgivere, manden har tjent pengene, skal han ved hver lønudbetaling føre alt dette à jour. Der er fordele ved dette system, idet det mere nærmer sig det fuldkomne, definitive system; men det er ikke nemt for arbejdsgiveren, og for lønmodtageren betyder det, at en ny arbejdsgiver skal have at vide, hvad lønmodtageren hidtil har tjent. Alt det ved det radikale venstre godt, det engelske system har vi jo fået en beskrivelse af. Man har så villet lappe på det ved, at arbejdsgiveren kun skulle opkræve en vis, rigelig procent; en statsregnemaskine skulle så overtage noget af arbejdsgiverens arbejde, og hver måned skulle lønmodtageren have en postanvisning eller -opkrævning fra skattevæsenet, når det havde gjort det — nu skal jeg til at sige det igen — kumulative regnskab op. Arbejdsgiveren vil ikke få det lettere end under vort system, men det offentlige og ikke mindst postbudene vil blive bebyrdet med en masse unyttigt arbejde.

Ideen er teoretisk og ikke andet. Intet land har mig bekendt villet forsøge noget sådant, og jeg tror ikke, man får nogen praktisk skattemand til at gå ind for dette. Var det ikke, fordi jeg var så gode venner med det radikale venstre, ville jeg betegne det som noget mismask. Derimod har vort grundlæggende system bestået sin prøve i andre lande, det er ikke et teoretisk eksperiment.

Jeg har gerne villet sige alt dette, for at der ikke skal danne sig den myte, at det radikale venstre nu har opfundet den kildeskat, som giver arbejdsgiveren mindre besvær og samtidig giver lønmodtageren den definitive kildeskat.

Nu har vi ventet i to år på de radikale, og vi har været villige til at drøfte det radikale venstres ændringsforslag vedrørende både kildeskat og skattereform i det hele taget, men der er jo ikke kommet nogen. Nu kører toget på fredag, og hvis det radikale venstre mener noget med kildeskatten og vil have andel i den glæde og tilfredshed, der vil komme fra skatteyderne, kan man altså nå at springe på toget endnu — men der er meldt afgangssignal.

Midt i al vemoden over, at vi ikke fik det brede forlig og således tilsyneladende har arbejdet forgæves i de to udvalg i de